

In memoriam

Salvador **Alsus**

DIRECTOR DELS ESTUDIS DE PERIODISME DE LA UPF I EXDEGÀ DEL COL·LEGI DE PERIODISTES

Degà de tots

En els anys en què va ser degà del Col·legi de Periodistes, no va estar-se gaire al despatx «noble» que estava reservat per a qui ostentava aquell càrrec. I no pas perquè no s'hi passés moltes estones, en aquella casa. Se'l podia trobar més aviat assegut en una taula rodona que hi havia en una dependència contigua. Allà despatxava els assumptes pendents i era on s'engrescava a xerrar de mil coses relacionades amb el passat i amb el present de l'ofici amb qualsevol col·lega que hi treia el nas. Si fa o no fa com en aquelles inoblidables guàrdies nocturnes al vell Brusi, on tantes i tantes coses li havíem sentit explicar alguns dels seus deiebles.

És en aquella taula on un matí va deixar anar: «¿Arribarà algun dia en què, aquí davant, a la rambla de Catalunya, hi veurem una manifestaci3n de milers de ciutadans clamant pel dret a una informaci3n veraç i completa?». No va perdre mai de vista que, encara que en general la societat no ho tingui prou present, és el ciutadà l'autèntic titular d'aquell dret, i el que dóna sentit a parlar d'ètica periodística.

Aquest principi és el que el va inspirar per fer de pilot cap a dues grans fites del seu mandat com a degà: el Codi Deontol3gic i el Consell de la Informaci3n de Catalunya. L'esborrany del primer dormia en un calaix on va ser curiosament endreçat un dia en

què una ministra socialista, emulant **Margareth Thatcher**, va amenaçar: «Si no s'autoregulen vostès, els regularem nosaltres». Aix3 va succeir arran del cas **Guerra**, i Déu ens guard que algú hagués pogut pensar que el col·legi feia les coses oobeint ordres de la Moncloa o de qualsevol altre palau governamental. Sent ja ell el degà, el paper es va refer i el codi va ser solemnement proclamat al II Congrés dels Periodistes Catalans. L'any que ve en farà 20.

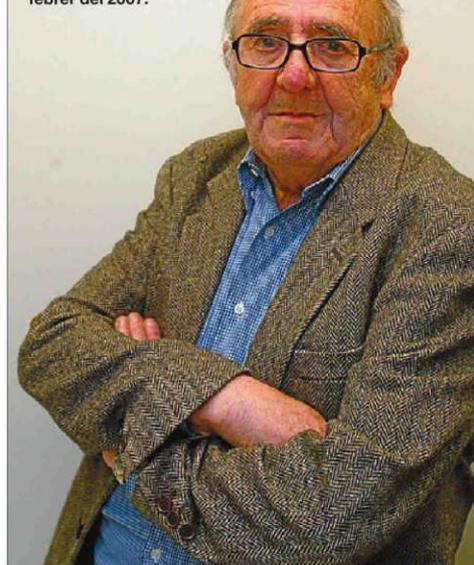
No va perdre mai de vista que és el ciutadà l'autèntic titular del dret a tenir informaci3n veraç

Amb el consell també va ser ell qui més hi va ficar la banya. Se'n va passar moltes, d'hores, parlant amb empresaris i directors de mitjans i amb representants d'all3 que se'n ha dit la «societat civil». A suscitar consensos hi tenia mà. Es tractava d'aconseguir que al consell hi fossin presents tots els actors del procés informatiu, incloses persones i institucions representatives del batec social. I a fe que ho va aconseguir. En qualsevol cas, el consell –que ell mateix després presidiria durant un fructífer període– va ser i és un bon model d'aquesta mena d'organis-

mes autorreguladors, com han reconegut experts en la matèria.

S3n dues pinzellades del **Pernau** degà. La mateixa persona a qui molts anys abans els alumnes de l'Escola de Periodisme, en una gresca estudiantil, havíem dedicat aquella canç3 (ho heu de cantar amb la tonada del *Quizàs, quizàs*): «Siempre que me preguntan qué es un periodista, yo siempre les respondo: **Pernau, Pernau, Pernau**». ≡

Josep Pernau, en una foto del febrer del 2007.

ALBERT BERTRAN

Gabriel **Pernau**

PERIODISTA

Segueix rient, ho necessitem

Per primera vegada en ma vida, escric un article a l'ordinador del pare, sobre el mateix teclat, avui moll de llàgrimes, del qual van sortir centenars de columnes d'opini3. ¿Què pu explicar sobre la persona que, juntament amb la meua mare, em va dur al món i que em va ensenyar –si més no ho va intentar– a mirar al món amb curiositat, amb una mirada escèptica i ir3nica? Quan jo dubtava de quina carrera estudiaria, ell em

deia que no em fes periodista, tot i que ja era massa tard. Sense voler-ho m'havia inoculat el virus del periodisme, el més perill3s de tots. Si ell havia viscut aquesta feina amb tanta passió, alguna cosa bona havia de tenir.

Ell havia estat qui colava sota mà els meus primers escrits als diaris, modestes cartes al director redactades per un adolescent. I el 1982, quan tenia 18 anys, el meu primer article amb motiu del Mundial de futbol. Jo n'havia quedat molt or-

L'hospitalitzaci3n que va patir l'estiu del 2009 el va deixar en una cadira de rodes i, el que potser és pitjor en una persona que sempre havia treballat l'intel·lecte, li va impedir fer totes aquelles coses que tant li agradaven: llegir els diaris, escriure, buscar xafaraderies per internet, recopilar acudits, veure les notícies per televisió o els partits del Barça. Ell era un nouvingut a la tecnologia, veure les notícies per televisió o els partits del Barça. Ell era un nouvingut a la tecnologia, veure les notícies per televisió o els partits del Barça. Ell era un nouvingut a la tecnologia, veure les notícies per televisió o els partits del Barça.

Avui, els que hem estat al seu costat volem pensar que no l'acomiadem del tot. Preferim pensar que el 31 de juliol del 2009, quan va firmar el seu últim *Opus mei* en aquest diari, el meu pare va marxar de vacances. Volem pensar que, allà on sigui, segueix fent conya sobre totes les situacions surrealistes, divertides o tragicòmiques que succeeixen cada dia aquí baix. Al cap i a la fi, la seva forma de ser anava escrita en el seu nom. La majoria el coneixia només com a **Josep Pernau**. El segon cognom era **Riu**, i dir-se **Riu** és quasi una predisposici3n genètica per explotar la conya i la ironia com ell va fer durant tants anys. Allà on sigui, pare, segueix rient. Més que mai, els d'aquí baix ho necessitem. ≡

Preferim pensar que el 31 de juliol del 2009, quan va firmar l'últim 'Opus mei', el meu pare se'n va anar de vacances

gull3s, després d' escriure'l. La decepci3n va venir l'endemà, quan va sortir publicat a EL PERIÒDICO. En lloc del meu nom, anava firmat per un inexistent Gabriel Peunzu. Amb la meua inexperiència, havia oblidat de signar-lo, de manera que ho havia fet ell. Però amb tan mala lletra que les teclistes s'havien conf3s i havien llegit Peunzu on deia **Pernau**. Sense saber-ho, el meu pare m'acabava de donar la primera lliç3 d'humilitat professional.

No cal que ho digui, ell ha estat el meu mestre i el meu referent, la persona en qui de jove t'emmiralles encara que tampoc vulguis ser exactament com ell.